

ХЕЙ ГОРИЦЕ

— Хей горице, се обади
вѣтърътъ игриво,
гостенче си имашъ вече,
малко и свѣнливо.

Гостенче—кокиче драго,
цѣвнало е вече!
— Зная, вѣтре, азъ го видѣхъ,
му гората рече.

То припича се на слънце,
вижъ го какъ кротува.
Златенъ сънь е недоспало,
златенъ сънь сънува.

Недорекли свойтѣ думи,
вѣтърътъ, гората,
на предвестничето бѣло
трепнаха листата.

И се втурна надалече
вѣтъра да казва:
— Бѣлото кокиче цѣвна,
приказка разказва.

За далечното красиво
царство, отъ което
то пристигна тази заранъ
съ радостъ на сърдцето.